

Kristi Kropps och Blods högtid 2022

Efter pingst får vi fira tre stora högtider som betonar tre av vår tros viktigaste sanningar: förra söndagen fick vi fira Heliga Trefaldighets högtid, i dag Kristi kropps och blods högtid och nästa fredag Jesu heliga Hjärtas dag. Pingsten ger oss den helige Ande som en inre kraftkälla för att vi skall kunna tränga in och genomsyras av trons mysterier. Idag ber vi därför att den helige Ande skall föra oss allt djupare in i eukaristin och bli allt mer förvandlade av detta mysterium. Vi behöver alla den andliga näring som vi får av Kristi kropp och blod för att komma honom allt närmare och bli honom allt mera lik. Liksom Jesus en gång mättade de stora folkskarorna och sade till sina lärjungar: ”Ge dem något att äta, ni själva” (Luk 9:13), så fortsätter vi präster att inbjuda de troende att äta av den heliga föda som eukaristin är. Utan den riskerar vår tro att torka ut. Utan den kan kärleken som Anden har tänt i våra hjärtan slockna. Utan den kan hoppet som driver oss fram genom all nöd och alla svårigheter mot den eviga härligheten komma på skam. Därför inbjuder kyrkan oss varje söndag att fira eukaristi för att vi skall få den andliga näring vi behöver: I sin moderliga omsorg befäller hon oss att komma till kyrkan för att inte begå en stor synd genom att säga nej till Jesus. Hur skulle en trogen kristen kunna säga ”nej tack, Jesus, jag har inte lust eller tid för dig”. Ändå är det så många katoliker tycks reagera, men Herren fortsätter att kalla på de sina. Han ger aldrig upp hoppet om någon enda.

Eukaristin har instiftats för oss, för vår frälsnings skull. ”Detta är min kropp som offras för er. Gör detta till minne av mig” (1 Kor 11:24). Jesus frambar sin kropp som en offergåva till sin Fader för vår skull. I sin självutgivande kärlek offrade han sig själv för oss, för att väcka vår kärlek till liv. Eftersom vi ofta är så hårdhudade och okänsliga, hade han inget annat val än att offra sitt liv för vår skull. Jesus utgöt sitt blod, sitt hjärteblod, på korset för oss. Det är samma blod som strömmar över oss i eukaristin. ”Denna bägare är det nya förbundet genom mitt blod. Var gång ni dricker av den, gör det till minne av mig” (1 Kor 11:25). Detta minne är så levande, så verkligt, att Jesu död på korset blir sakramentalt närvarande när eukaristin firas. Vi får vara med på Golgota. Vi får stå tillsammans med Jungfru Maria vid korsets fot och ta emot hennes Son som vår Frälsare och Herre. Maria kan hjälpa oss att verkligen öppna vårt hjärta för den korsfäste Herren och ta emot honom med samma brinnande kärlek som hon hyste till honom. Det kan vara bra att tänka på detta, när vi känner oss förströdda och oberörda av det stora som sker på altaret, korsets altare. ”Var gång ni äter brödet och dricker den bägaren förkunnar ni alltså Herrens död, till dess han kommer” (1 Kor 11:26).

Samtidigt som vi är med på Golgata varje gång mässans offer frambärs får vi sitta till bords vid den himmelska bröllopsmåltiden. I eukaristin får vi en försmak av den himmelska verkligheten, av mötet med den förhärligade Herren som har blivit vår frälsnings Tjänare. Det förgångna och det framtida knyts ihop i nu:et, i det närvarande ögonblicket. Varje gång vi deltar i mässan får vi ta emot Jesus på ett nytt sätt som aldrig blir riktigt likadant. Varje gång vi tar emot Jesus i eukaristin kan vi komma honom ännu ett steg närmare och växa allt djupare samman med honom. Vi märker det kanske inte. Vi känner inget speciellt. Men djupt inom oss kan undret ske: mitt jag tonar bort mer och mer och Jesu du tar över herraväldet och jag låter mig föras allt närmare Fadern.

Vi får aldrig glömma att Jesus är vägen till Fadern. Genom dopet har det treeniga livet inympats och ingjutits i oss. Det måste ständigt få näring genom eukaristin. Vi behöver ständigt påminnas om denna skatt djupt inom oss. Det är en av den helige Andes största uppgifter att övertyga oss om att vi bär den treenige Guden inom oss. Vi är hans tempel. Han är inneboende hos oss. Vi glömmer det gång på gång. Eukaristin ger oss kraft och näring, så att vi medvetet kan leva av denna kraftkälla inom oss, detta levande vatten som friskar upp oss när vi går på tomgång.

I mässans kollektbön bad vi: ”Låt oss med sådan vördnad fira din kropps och ditt blods mysterier, att vi ständigt får erfara din återlösnings frukter i vårt liv”. Hur kan vi uppamma en sådan vördnad inom oss? Också det är något som den helige Ande vill hjälpa oss med. Det är inte så mycket våra känslor utan tron, hoppet och kärleken, de tre teologala dygderna, som hjälper oss leva i denna vördnad och tacksamhet för allt vad Jesus har gjort för oss. Eukaristi betyder just tacksägelse. Det är denna ständiga tacksamhet som måste bli inristad i vårt hjärta, så att allt vad bitterhet och besvikelse, likgiltighet och självömkan tonar bort. Vårt hjärta måste bli allt mer eukaristiskt. När vi låter eukaristin förvandla oss inombords, då kan vi tacka Gud för allt, också det svåra och jobbiga. På så sätt blir vi mer oberoende av vad vi får ut av tillvaron, av allt som binder oss vid oss själva.

Eukaristin går alltid ihop med evangeliet. Genom sakramentet blir evangeliet levandegjort inom oss. I mässan lyssnar vi först till Jesu ord i evangeliet. Sedan tar vi emot honom i sakramentet och det göra att hans ord bär mer frukt inom oss. Vi förstår dem på ett djupare sätt tack vare eukaristin. Vi kan tacka Jesus med hans egna ord eftersom vi har fått del av hans egen kropp och hans eget blod. Mer och mer får vi vår djupaste identitet i Jesus själv tack vara eukaristin. Vi kan aldrig tacka Gud tillräckligt mycket för denna gåva.